

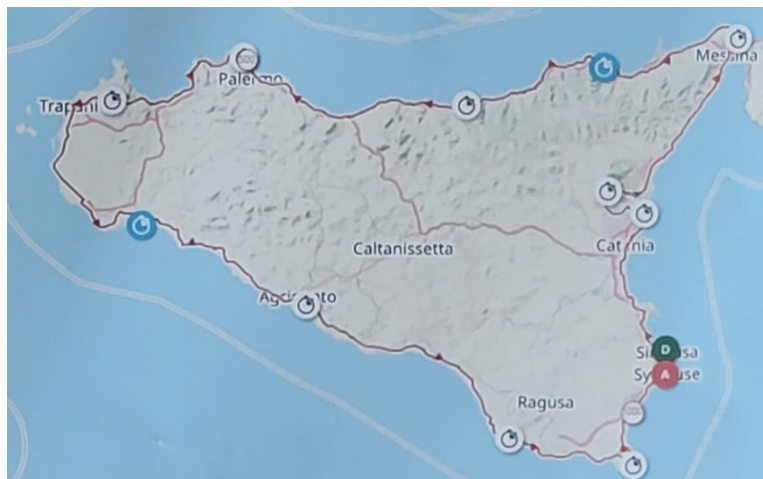
Sicilia No Stop 2024 – 1000 km langs Siciliens kyst

20. – 22. maj 2024

af Jan Buschardt

Når man rejser langt væk for at køre en brevet, er det normalt en 1200 km brevet eller længere, så hvorfor finder man på at rejse til Sicilien for at 'kun' at køre en 1000 km brevet? For mit vedkommende var det tanken om sol tidligt på sæsonen, internationalt selskab og flotte udsigter - og så havde jeg aldrig være på Sicilien. Det viste sig, at der var to andre danskere, der også ville til Sicilien, Jens Gravesen og Rasmus Juvik. Tilmeldingen var ikke helt gnidningsfri, da det var svært at komme i kontakt med arrangørerne, men da der først var hul igennem, gik det let at få en plads, bestille overnatning mv. Og det selv om arrangøren taler mindre engelsk, end jeg taler italiensk – og jeg kan ca. 2 ord på italiensk - Google Translate er din ven!

Sicilia No Stop (SNS) startede dette år i Syracuse i det sydøstlige hjørne af Sicilien og kørte mod uret rundt langs kysten med en enkelt afstikker op til toppen af Etna. I alt 1030 km, der skulle gennemføres på højst 75 timer. Der var arrangeret overnatning efter 312 km og efter yderligere 375 km, så dagsetaperne bød på 312 km, 375 km og 342 km.

Vi fløj fra Kastrup til Catania, ca. 80 km nord for Syracuse, og tog bussen derfra resten af vejen. Det var ikke helt så let, som jeg havde håbet, da min ret store cykelkasse ikke kunne finde plads i bussen. De to andre fik cykelkufferterne placeret og kørte afsted mens jeg ventede på den næste bus i håb om at den havde bedre plads i bagagerummet. Det havde den heldigvis, så jeg fik pulsen ned og kunne nyde landskabet gennem vinduet.

Kassen med min liggecykel fylder en del

Vi boede på en vandflyvebase inde i Syracuse fra lørdag til mandag morgen og igen fra torsdag til lørdag. Deltagerne i SNS var stort set de eneste på basen – der er også skåret ned på militæret i Italien! Det var et fint familieværelse til os tre danskere med masser af plads og udmærkede senge.

Vores værelse

Nogle måltider fik vi i kantinen, andre i byen.

Søndag var der indskrivning og vi kunne samle vores cykler i den hangar, arrangørerne havde fået stillet til rådighed.

Cykelkasser i alle afskygninger

Vi kunne få to "drop-bags" med til overnatningsstederne, så vi kunne skifte det svedige tøj ud med friskt.

Vi fik udleveret 2 poser med navn på - en til hvert overnatningssted

Arrangørerne havde fundet en vand-sponsor, så på alle kontroller kunne vi få en flaske vand eller mere. Det var alle tiders at vi ikke skulle finde vand selv.

Alle deltagere fik udleveret et flag, der dels var tænkt som en souvenir dels som en foranstaltning, der skulle gøre os lettere at se for bilisterne. Det sidste ved jeg ikke rigtigt om hjælp, men jeg kørte troligt med flaget hele vejen rundt.

Min liggecykel monteret med flag

Mandag morgen kl. 6:00 startede vi fra basen. Starten var i sidste øjeblik flyttet en time frem, så vi kunne undgå morgentrafikken i Syracusa. Det var den eneste trafik, vi undgik...

Vi var 185 tilmeldte og 161 til start.

Rasmus, Jens og mig - klar til start.

Ved starten blev vi sendt af sted i hold på 10-15 deltagere efter at vores numre var blevet noteret. Vi cyklede ned gennem den gamle bydel til domkirken, hvor den egentlige start gik. Der var ikke noget kontrollkort, der skulle udfyldes, men i stedet en QR-kode, der skulle scannes og sendes med Whatsapp til et nummer, vi havde fået udleveret. Når man havde sendt QR-koden gik der få sekunder, så fik man besked på at alt var gået godt og man kunne cykle videre. Jeg var skeptisk inden jeg drog til Sicilien, men det fungerede upåklageligt.

Der var trængsel ved den første scanning, men ellers fungerede det fint.

Som nævnt fulgte ruten stort set kysten rundt, hvilket gav en blandet oplevelse fordi vi kom igennem mange byer med køtrafik, som gjorde det langsomt at komme gennem byerne. Fx var der 15 km gennem Palermo, som det tog os 2 timer at tilbagelægge.

Vejene var i blandet stand, men generelt var de dårlige i byerne og lidt bedre udenfor. Sicilianske brønddæksler kan ligge på en af to måder: Sænket 15-20 cm ned under vejniveau med en skarp kant hele vejen rundt eller i plan med vejen men med et dybt hul hele vejen rundt, hvor jorden er sunket ned. Rammer man den første type, er mindst et hjul ødelagt og turen slut, rammer man den anden type kan man håbe på at cyklen overlever, selv om det ikke er sikkert.

Hertil kommer huller og ujævnheder af forskellig slags og gennem nogle byer en særlig slags brosten, der fik min cykel til at hoppe og danse – så meget, at jeg ikke havde kørt mere end 1 km før mit GoPro kamera faldt af holderen på cyklen og fik knust skærmen. Heldigvis kunne det stadig optage.

Bilerne kører efter andre regler, end vi bruger herhjemme, hvilket både er skræmmende og fascinerende. Selv om alt tilsyneladende er kaos, glider trafikken og alle kommer frem – med det lille aber-dabei, at bilerne ikke er vant til cyklister og i hvert fald ikke holder tilbage for dem med mindre man råber højt efter dem.

Vi havde overvejende godt vejr - lidt for varmt, men kun et par dråber regn. Temperaturerne lå op til ca. 32 gr. og ned til ca. 15 gr. om natten.

Ruten var meget op og ned med lange og stejle (5-6%) bakker, men med strækninger med 8-10%, hvilket er i overkanten for mig, når først jeg er kørt træt.

Den italienske morgenmad består af croissanter med eller uden fyld af Nutella, ricotta, vaniljecreme el lign - ikke det en dansk cyklist opfatter som et godt måltid at cykle på.

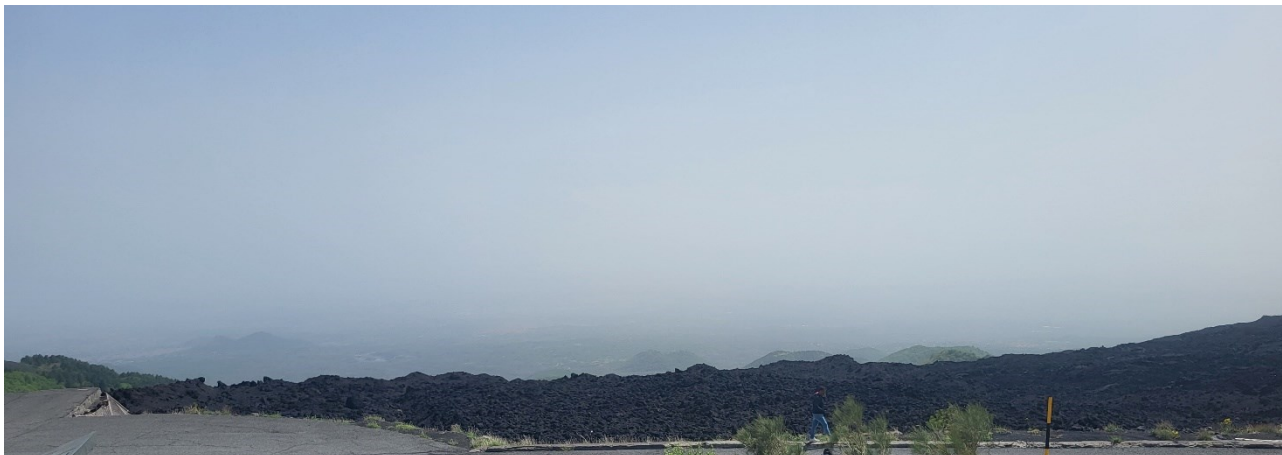

På en del kontroller kunne vi få noget at spise - som regel noget sødt...

Efter ca. 80 km og den første kontrol startede 40 km opstigning til toppen af Etna, med kun en enkelt kort flad strækning og ellers stigning hele tiden. 8-10 km fra toppen, hvor jeg havde kørt med stigninger på 4-6%, begyndte stigninger på 7-9%. Der var mere end mit lår kunne holde til og det var tæt på at krampe. Så de sidste 8-10 km trak jeg cyklen hver gang stigningen kom op 7% eller mere. Ved at kigge på mit gps-spor kan

jeg se, at jeg har trukket cyklen knap 2 km og brugt ca. 30 minutter på det. Det føltes som væsentligt mere mens det stod på!

Vejrudsigten havde lovet koldt vejr på toppen - 10-12 gr - men der var skyfrit og omkring 25 gr. Varmt, når man knokler opad!

Jeg var ikke den sidste på toppen, men absolut i den sidste fjerdedel. Det var lidt nedslående - også fordi jeg var en time efter min forventede tid, men en af de andre deltagere kom over og sagde tillykke med at jeg var cyklet op - han vidste godt hvor meget hårde det er at klatre op på liggecykel i forhold til på en almindelig cykel, for han havde selv begge typer. Det varmede!

Jeg var helt ødelagt, da jeg nåede kontrollen og kunne ikke spise noget selv om der var et stort udvalg – jeg ved ikke om det var dehydrering, men jeg hælder til at det var udmattelse. Jeg købte en Etna-limonade (nok lige som alle andre limonader, bare dyrere) og efter jeg havde drukket den kunne jeg spise min sidste medbragte rugbrødsmad og drikke en dunk vand – og så var jeg klar igen.

Jeg var ikke den eneste, der var mærket af turen op ad vulkanen.

Der var vand til os på alle kontrolstederne

Det kræver en seriøs vandretur at komme til at kigge ned i det aktive krater, så det undlod jeg, men da jeg forlod kontrollen for at køre ned, opdagede at jeg kom lige forbi stien til det sydlige (inaktive) krater, så jeg satte cyklen og gik de 50 m op for at se på det.

Det var dejligt at køre nedad selv om det stadig gik i roligt tempo pga. den dårlige belægning og risikoen for at der kunne lige aske på vejen, som man kunne skride i. På vej ind gennem Messina ved 19:30-tiden til den 3. kontrol fulgte jeg efter tre italienske piger, der snoede sig frygtløst gennem trafikken – højre eller venstre om bilerne, i højre eller venstre vejside som der nu var plads – mens de råbte højt og truende af de biler, der ikke gav dem plads. Havde jeg ikke haft dem at følges med og efterabe – dog minus råbene – ville turen ind gennem byen havde taget mig mindst 1 time mere med mine nordiske trafikvaner.

Vi var blevet stillet i udsigt, at vi ville få en portion pasta på kontrollen, men der var gået et eller andet galt med aftalen, så køkkenet var lukket da jeg ankom, men jeg var så heldig at få den sidste portion! De stakler, der kom efter mig, fik ikke noget og har forhåbentligt kunne finde et andet sted at spise.

Jeg kom til overnatningsstedet – et hotel på nordkysten – et kvarter i midnat efter 309 km og 3200 højdemeter. Efter lidt aftensmad og et bad kunne jeg tørne ind og sove 4 timer.

På 2. dagen, der var på 375 km, og resten af turen fulgtes jeg med Rasmus. Dagen bød igen på mange bakker, så det var en hård dag, hvor vi kom sent til overnatningsstedet. Det hjalp ikke, at det tog et par timer at komme de 10-15 km igennem Palermo.

Landskabet var flottere – det var ikke så mange byer og på lange stræk fulgte vi kysten.

Også efter solnedgang var der flotte udsigter – her over Castellammare del Golfo:

Vi kom så sent ind til 2. overnatningssted – kl. 5:15 - at de fleste andre deltagere var ved at forlade hotellet efter at have fået en god nats søvn. Vi fik lidt morgenmad til aftensmad, hentede vores dropbag og cyklede

½ km op til det hotel, vi havde fået anvist fordi der ikke var flere pladser på kontrolstedet. Jens var ved at stå op, da vi kom ind på værelset og så snart han var ude af værelset faldt vi i en dyb og velfortjent søvn. Det var en lang og hård dag med 376 km og 2600 højdemeter, men med mere moderate temperaturer end dagen før, selv om det var varmt nok.

Vi sov 3 timer, fik morgenmad og kørte derfra som nogle af de sidste lidt før kl. 10.

Denne dag var den flotteste, hvor vi kørte gennem landbrugsland med marker, bjerge, hav og flotte udsigter. Med start lidt i 10 og 342 km til mål, var det sikkert, at det ville blive sent inden vi kom i mål. Dagen var ikke så bakket som de to tidligere dage, men der var alligevel stadig 2400 højdemeter, der skulle overstås. Som alle ved, går det langsommere om natten – og natkørsel fik vi en god del af. Der var andre deltagere, der var sent ude lige som os – dem mødte vi på vejen eller ved kontrollerne. Ved sidste kontrol – hvor vi ankom 03:45 - var der træthed at spore hos de fleste og en del sad og hang op ad murene. Selv fik jeg powernapet et par gange i løbet af natten.

Efter en lang nats cykling kom Rasmus og jeg i mål kl. 07:25 – efter 73 timer og 5 minutter. Jens, der var kommet i mål aftenen før og allerede havde fået en god nats søvn, kom os i møde og fortalte os hvor vi skulle hen.

3 tilfredse danskere.

Efter lidt morgenmad og et bad fik vi hvilet lidt inden der var afslutningsfrokost med tårevædede taler – som vi ikke forstod meget af – uddeling af hædersbevisninger og meget mere.

Fredag cyklede Jens en tur (!) mens Rasmus og jeg besøgte de arkæologiske udgravninger i Syracuse.
Lørdag rejste vi hjem igen.

Vi havde besluttet at tage toget for at undgå problemer med busserne, men min cykelkasse var også for stor til toget... Heldigvis var vi ombord og toget i fuld fart inden konduktøren fortalte os at kassen fyldte for meget og den egentligt ikke måtte være på toget, når den ikke passede under sædet... Der var ikke mange passagerer med, så i stedet for at smide mig af, hjalp konduktøren mig med at få lagt kassen op på 4 sæder. Italien er et dejligt land!

Alt i alt var SNS en god, men hård oplevelse. Det blev til flere personlige rekorder: Det er den længste 1000 km brevet, jeg har kørt, det er den med flest højdemeter, det er min første 1000 km uden for Norden, det er den varmeste 1000 km og det er den, hvor jeg har brugt længst tid.

